Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Реклямаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 25. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Н. О. бл. сынѣ Симеона и Ан. | рим. к. Старовап. Фавстина | Недѣля 2 (14) лютого 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 12 м.; захôдъ 5 г. 18 м. Баром. 747; термом. — 0·0 — 4·0°. | Рôкъ II.

Въ справѣ народныхъ учителѣвъ.

Зъ рôзныхъ сторôнъ краю надходять чимъ разъ сумнѣйшѝ вѣсти про нужду, яка зачинае обнимати людей. Въ декотрыхъ сторонахъ зачинае вже навѣть и голодъ заглядати до хатъ. Зъ многихъ сторôнъ дають ся вже чути голосы жалю и просьбы о якусь помôчь, а найбôльше противъ дорожнѣ, яка теперь у насъ настала и очевидно буде ще бôльша. Жалують ся на ню всѣ, и тѝ, що жиють вôдъ першого до першого, и тѝ, що черезъ цѣлый рôкъ не знають нѣякого першого, тѝ, у котрыхъ першѝ тогды, коли можуть щось продати; словомъ, нужда въ краю стае чимъ разъ бôльша и заставляе кождого думати надъ тымъ, якъ бы лиху зарадити.

Въ послѣдныхъ часахъ дôстали мы кôлька письмъ вôдъ учителѣвъ шкôлъ народныхъ, завзываючѝ насъ, щобы и мы пôдняли про нихъ свôй голосъ. А письма тѝ, то дѣйстно голосы розпуки. Оденъ учитель пише намъ: „Пане Редакторъ: Чи мы вже такѝ послѣднѝ, що не промовите про насъ и слова? Не дайте намъ загибати!“ — Другій пише знову: „Будьте ласкавѝ та скажѣть намъ, що робити, де кинути ся, абы не згинути зъ голоду, де намъ шукати помочи та пôльги, противъ нужды, яка заглядае намъ въ очи“. Ще иншій, вôдъ Долины, пише до насъ ось такъ: „Будьте ласкавѝ, помѣстѣть пару слôвъ въ своѣй часописи о великôй дорожни; намъ учителямъ народнымъ дае ся она найбôльше чути. Мы вже декотрѝ вôдъ теперь терпимо голодъ, а дорожня зъ кождымъ днемъ стае бôльша. Серце крае ся слухати дрôбныхъ дѣтей, якъ хлѣба кличуть, а чоловѣкъ и серця бы кравъ, коли нема хлѣба. Въ очахъ робить ся чорно, чоловѣкъ безъ часу старѣе ся, тратить силы и дивить ся въ могилу. Порады нѣзвôдки. Всѣ нитки пôрванѝ: всякій запасъ, кредитъ, надѣя на помôчь у своякôвъ та приятелѣвъ. Прийдѣть намъ въ помôчь! Напишѣть вôдозву, а вашъ голосъ буде важный! Мы вамъ вдячнѝ будемо. Поратуйте насъ въ такъ великôмъ клопотѣ. Подѣлѣть нашъ бôль, зробѣть бодай яку надѣю, та може полекшае. Подѣленый бôль стане въ половину якось лекшій!“

Ото кôлька голосôвъ, повныхъ розпуки! Мы бы радо, зъ душѣ и серця, хотѣли помогти тымъ бѣднымъ людемъ и певно не пересталибъ писати, колибъ знали, що имъ вôдъ того самого полекшае, що ихъ бôль, ихъ нужда стануть въ половину лекшѝ. Але тутъ само писане не поможе; тутъ потреба дѣла. Коли розходить ся лишь о то, щобы подати сумный станъ учителѣвъ народныхъ до прилюдной вѣдомости, то мы радо се робимо, але иншои помочи мы не въ силѣ подати; она мусить выйти зъ иншои стороны. Для того, позволимо собѣ звернути увагу панôвъ учителѣвъ, щобы они передовсѣмъ самѝ кинулись туды, де можуть сподѣвати ся якоись помочи, та вкажемо ось на такій фактъ: Въ Радеховѣ зôбрало ся було ще зъ початкомъ сего мѣсяця до 30 учителѣвъ, щобы тамъ нарадитись надъ внесенемъ петиціѣ до Сойму въ справѣ признаня учителямъ народнымъ на сей рôкъ „додатку дорожняного“. На той нарадѣ бувъ такожь тамошный маршалокъ повѣтовый ґр. Станіславъ Бадені. Уложено отже петицію и зôбрано на ню до сто пôдписôвъ; до неи прилучились такожь учителѣ и учительки вôдъ Камѣнки и Буська. При тôмъ постановлено выслати такожь и другу петицію о полѣпшене платнѣ учителѣвъ народныхъ. Надъ сею другою петиціею вôдбуде ся нарада ажь въ першихъ дняхъ марта, а теперь ухвалено лишь выслати ѥ просто до Сойму на руки репрезентантôвъ повѣтовыхъ.

Ось се есть першій спосôбъ, въ якій можна бы лиху зарадити: мы вказували вже давно на него и треба було вже за здалеґôдь до него взяти ся, а то чейже зависѣло вôдъ самыхъ учителѣвъ.

Дальшои помочи треба бы шукати въ нашихъ товариствахъ педаґоґічныхъ. Они то прецѣ суть на то — а радше повиннѝ бути на то, щобы дбати не лишь про духовый, але й про матеріяльный станъ учителѣвъ та давати имъ на случай потребы вôдповѣдну помôчь. На то чей лучать ся люде въ товари-

---

Горнець зъ грôшми.

Написавъ Г. Стенґеръ.

(Конець).

Вôнъ не мôгъ заснути. Ему здавало ся, що комôрка цѣла яснѣла, хоть то була темна нôчь. Его мрѣѣ мали вже стати ся дѣйстностію. Выймивъ свôй дорогій скарбъ, любувавъ ся нимъ и важивъ его. Здавалось ему, що скарбъ що разъ тяжшій и тяжшій. Зъ превеликои радости и на гадку ему не прийшло, що ще хтось другій знае о его сховку.

Ажь и надôйшовъ день, котрого такъ выглядавъ, а котрого заразомъ и боявъ ся. Старый Раменъ вставъ досвѣта и надягнувъ на себе найлѣпшу одежину. Взявъ собѣ приготовленый кôшь, вложивъ до него горнець зъ грôшми и обôкрывъ его старанно соломою. Опôсля взявъ его на плечѣ, высунувъ ся тихцемъ зъ хаты и пôшовъ до мѣста такъ скоро, якъ лишь его ноги змогли. Въ канцеляріи нотаря сѣвъ собѣ пôдъ вôкно, щобы видѣти всѣхъ, що будуть сходити ся на ліцитацію. Кôлькожь то ихъ посходило ся! Передовсѣмъ его зять, тогожь братъ и ще кôлькохъ его сусѣдôвъ. Мурашки пôшли старому по тѣлѣ, ажь въ горлѣ его душило.

Выбила рѣшуча година. Зять, що его спостерѣгъ, не пытавъ его о нѣчо, бо гадавъ, що старый прийшовъ тутъ лишь зъ самои цѣкавости. Урядникъ розначавъ свое дѣло. Передъ нимъ на столѣ лежала дошка такъ, що ѥѣ мôгъ кождый видѣти. На нѣй були по старому звычаю, якій водивъ ся при ліцитаціяхъ, три свѣчки. Всѣ три свѣчки мали згорѣти, а хто подавъ послѣдну цѣну, закимъ третя свѣчка згорѣла, той купивъ. Перша свѣчка згорѣла, а нѣхто не зголосивъ ся.

Запалили другу.

Стало тихѣсенько.

Зять и его братъ сидѣли коло свѣчокъ и не зводили очей зъ малои поломѣни. Старый Раменъ крутивъ та мнявъ капелюхъ дрожачими пальцями. Въ горлѣ ему высохло, неставало вже духа, а вôнъ сидѣвъ и чувъ якійсь непонятный бôль у своѣмъ серци. Свѣчка горѣла и нѣхто не перерывавъ тому, що охриплымъ голосомъ выкликувавъ цѣну. Цѣна стояла все ще на два двохъ тысячахъ франкôвъ.

Коли третя свѣчка заяснѣла, взялось селянъ якесь сильне зворушене. Они шептали мѣжь собою, покашлювала, пхали ся оденъ напередъ другого. Майже ажь духъ заперли въ собѣ та глядѣли на малу свѣчку, що догорювала и ставала що разъ менша. Раменôвъ сусѣдъ пôднѣсъ ся и докинувъ першій на выкличну цѣну пять франкôвъ. Зять подавъ еще 5 франкôвъ бôльше, и такъ подавали що разъ бôльше, ажь выросла сума два тысячѣ двѣста франкôвъ. Ажь тутъ наразъ наложивъ молодый селянинъ 50 франкôвъ на ту суму. Нѣхто не вôдповѣдавъ. Нѣхто! Свѣчка була майже вже догорѣла.

* * *

Наразъ схопивъ ся старый Раменъ зô свого мѣсця, на котрôмъ доси мовъ скаменѣлый сидѣвъ, вôдтрутивъ своихъ сусѣдôвъ лôктями на бôкъ, ставъ передъ нотаремъ и крикнувъ:

— Даю ще пятьдесять франкôвъ!

Зять ажь занѣмѣвъ зъ великого дива.

— Тажь опамятай ся; наложи щось борзенько, — шепнувъ до него братъ, а молодый селянинъ, ще не стямившись, ледви що промовивъ та наложивъ ще пять франкôвъ.

— Чи вы тату, зъ розуму зôйшли, чи що? — сказавъ вôнъ вкôнци. — Та на щожь вамъ тои хаты? Хочете ще накладати? Зъ вôдки у васъ грошѣ? Блымаюче свѣтло вже мало ось-ось згаснути.

— Ще пять франкôвъ! — крикнувъ старый. Свѣчка згасла... Хата вже була Раменова...

Молодый селянинъ, ажь запѣнивши ся изъ злости та гнѣву, хотѣвъ вже кинутись зъ кулаками на старого Рамена.

— А то що такого? Чи хочете, щобы я тутъ таки зъ розуму зôйшовъ? Я хочу купити хату для свого брата, чуете? Я хочу! А вамъ для кого треба?

— Хата вже теперь моя, — вôдповѣвъ спокôйно старый.

— Та де у васъ грошѣ за ню заплатити?

— Заплачу таки своими. Абожь то менѣ не вôльно мати грошей? Я тобѣ покажу, що у мене е грошѣ.

ства, щобы собѣ спôльными силами помагали. Треба щобы тû товариства думали не лишь о тôмъ, якъ бы забезпечити учителямъ емеритуру, але такожь и хвилеву помôчь на случай потребы.

Наконець и цѣла суспôльность повинна бы прийти учителямъ въ помôчь, бодай теперь, коли ихъ становище єсть дѣйстно незавидне. Станомъ учителѣвъ народныхъ повиннû бы не лишь бôльше заинтересувати ся репрезентанты краю въ законодавчихъ тѣлахъ, але такожь и поодинокû круги суспôльности. Черезъ устроюванє забавъ, вечеркôвъ, представлень театральныхъ и т. д. можна бы призбирати немалû фонды, котрыми на случай потребы можна бы покористувати ся. Але остаточно все таки першій починъ до того мусѣвъ бы выйти вôдъ самыхъ учителѣвъ. Самыми жалями та нарѣканями не вдѣє ся ще нѣчого. Мы зъ своеѣ стороны готовû завсѣгды станути въ потребѣ нашимъ учетелямъ и о скôлько зможемо, не перестанемо вказувати на лихій бытъ матеріяльный сего такъ важного для насъ стану, а може и нашъ голосъ въ дечôмъ придасть ся.

Перегладъ політичный.

Въ конференціи представителѣвъ клюбôвъ парляментарныхъ въ справѣ речинця закрытя Рады державнои, взяли участь всѣ міністры. Лѣвиця жадала, щобы сеѣія протягнула ся ажь до 10 марта а Поляки и консерватисты були за скорымъ скликанємъ соймôвъ. Не порѣшено нѣчого а правительство застерегло собѣ остаточне рѣшенє.

Въ Палатѣ пословъ ухвалено законъ о пароходнôй плавбѣ на Дунаю въ другôмъ читаню. Правительство предложило проектъ закона о пôдвысшеню платнѣ крилошанамъ капітульнымъ. Пôсля сего проекту мае побирати въ Галичинѣ першій достойникъ капітульный 1.500 злр. другій 1.400 злр. а крилошане на 1.200 зр. Експонованымъ сотрудникамъ обохъ обрядôвъ пôдвысшає предложенє мінімальный доходъ о 150 зр.

Зъ Петербурга доносять, що въ Полтавѣ выкрыто тайну друкарню нігілістичну и арештовано богато людей, при чôмъ прийшло до кровавои бійки зъ поліцією.

До Köln. Ztg. доносять, що Россія посунула знову значнû вôддѣлы войска на захôдну границю.

Сербска праса опозиційна взяла ся теперь на добре до Пашича за статью Головина, помѣщену въ болгарскôй „Свободѣ". „Народ. Днев." доказує, що коли Пашичь не дасть доказôвъ, що то „все" неправда, що Головинъ каже, то вôнъ не смѣє дальше бути міністромъ. „Виделo" пригадує, що оно ще пôдчасъ сербско-болгарскои вôйны вказувало на то, що Пашичь єсть зрадникомъ народу. Пашичь помѣстивъ вправдѣ спростованє въ однôй ґазетѣ, але тому не хоче нѣхто вѣрити.

Новинки.

Львôвъ дня 1 (13) лютого.

— **Громадамъ:** Ляшкôвъ, въ повѣтѣ бродскôмъ, и Єренфельдъ, въ повѣтѣ жовкôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь запомоги на будовы школъ, першôй 100 а другôй 50 зр.

— **Именованя:** Є. Ексц. п. Намѣстникъ именувавъ офіціяла рахункового, Антона Салика, провізоричнымъ ревідентомъ; асистентôвъ рахунковыхъ: Зиґмунта Ґеллю и Іосифа Порта, провізоричными офіціялами, вкôнци податкового адъюнкта Діонізія Штерна и рахункового практиканта Станісл. Крупку, асистентами въ департаментѣ рахунковôмъ ц. к. Намѣстництва.

— **Въ дѣвочôмъ институтѣ СС. Василіянокъ у Львовѣ** одержали институтки по клясифікаціи за першій пôврôкъ шкôльный свѣдоцтва: Въ II-ôй клясѣ: Флюнтôвна Анна зъ вôдзначенємъ, Кисѣлевска Стефанія въ добрымъ успѣхомъ. — Въ III-ôй клясѣ: Чарникôвна и Хилякôвна Над. въ добрымъ, Рожкôвна Иванна и Концевичѣвна въ достаточнымъ, а Насальска Ольга зъ мѣрнымъ успѣхомъ. — Въ IV-ôй клясѣ: Березиньска Софія зъ вôдзначенємъ, а Хойнацка Марія въ добрымъ успѣхомъ. — Въ V-ôй клясѣ: Флюнтôвна Марія, Сачкевичь Ольга, Кисѣлевска Ольга и Кичурôвна Олена зъ вôдзначенємъ, Будзиньска и Мартинець Стефанія въ добрымъ, а Концевичѣвна и Кордубôвна Ольга въ достаточнымъ успѣхомъ. — Въ VI-ôй клясѣ: Сыроѣдôвна Наталія, Петринôвна Олена и Назаревичѣвна Наталія зъ вôдзначенємъ, Гамчикевичѣвна Олена и Соболтôвна Яромира въ добрымъ успѣхомъ. — Въ VII ôй клясѣ: Палѣйчукôвна Анна въ добрымъ, Стрельбицка Олена въ достаточнымъ. — Въ VIII ôй клясѣ: Бородайкевичѣвна Олена и Малаховска Теофіля въ достаточнымъ успѣхомъ. Двѣ ученицѣ дôстали недостаточный поступъ, а двѣ не клясифіковано. — Крôмъ тыхъ суть въ институтѣ двѣ семинаристки: Косовичѣвна Марія въ I-го року и Долиньска Марія въ III-го року и обѣ мають поступъ зъ вôдзначенємъ. Такъ на 34 иститутокъ єсть 10 зъ вôдзначенємъ а 10 зъ добрымъ успѣхомъ. — Зачувати, що вже въ початкомъ марта с. р. установить Впреосв. Митрополить сталого капеляна при монастири СС. Василіянокъ у Львовѣ, котрый заразомъ мавъ бы вести такожь надзôръ института.

— **Памятникъ Тараса Шевченка**. Молодѣжь руска краковского університету задумала — якъ доносить Czas — почтити память Шевченка памятникомъ, котрый мавъ бы станути у Львовѣ. Въ тôй цѣли завязавъ ся въ Краковѣ комітетъ зъ 5 членôвъ, котрый мае заняти ся зорґанізованємъ ширшого комітету зъ выдатнѣйшихъ осôбъ и по залагодженю правныхъ формальностей приступити до енерґічного призбируваня фондôвъ на выставленє того памятника.

— **Пошести**. Зъ Бережанъ доносять, що тамъ, особливо на передмѣстю Мѣсточко, ширить ся тифусъ въ дуже острыми объявами. Досп померло тамъ на ту пошесть трохъ ученикôвъ ґімназіяльныхъ а кôлькохъ занедужало, мѣжь тыми и два сыны професора Фляха.

— **Змѣна властителѣвъ**. Фôльварокъ Горыглады, въ повѣтѣ залѣщицкôмъ, набувъ въ послѣдныхъ дняхъ вôдъ спадкоємцѣвъ бл. п. Никодима Сохацика п. Витовтъ Воляньскій.

— **Трехъ зухвалыхъ злочинцѣвъ** прихопила вчерашнои ночи львôвска поліція. Переходячи около пôвночи попри староство, почувъ дієтаръ ц. к. староства въ льокаляхъ бюра (при ул. Третого Мая) якійсь пôдозрѣный лоскôтъ а увôйшовши до покою, заставъ тамъ трохъ злочинцѣвъ, котрû забирали ся до зелѣзнои касы и бюровыхъ столôвъ. Повѣдомлено заразъ поліцію и дано ѣй описъ выгляду одного зъ нихъ, а поліція ще таки тои самои ночи прихопила всѣхъ въ хвили, коли починали добувати ся до бюръ філіѣ почтовои при ул. Собѣского.

— **Страшнû морозы**. Саратовскій Дневникъ доносить, що въ Саратовѣ (въ Россіи) дня 5 лютого було въ полудне 37 степен. понизше нулѣ а о 6 год. рано 45 степенѣвъ понизше нулѣ. На поляхъ за мѣстомъ або въ мѣскôмъ городѣ не видно анѣ однои пташины, всьо вымерзло, а людей, що позамерзали и зчислити навѣть годѣ.

— **Убійникъ Селіверстова, Падлевскій, не жиє**, Якъ показуєсь, голосный свого часу убійникъ россійского ґенерала, Селіверстова въ Парижи, Падлевскій, утѣкъ бувъ щасливо до Америки и тамъ проживавъ. Недавно донесли були телеграмы зъ Нового Иорку, що Падлевскій уже не жиє. Теперь вѣсть та потверджує ся рѣшучо. Въ мѣскôмъ парку Санъ Антоніо, въ державѣ Тексасъ, найдено ще 28 жовтня тѣло мужчины, котрый називавъ ся нѣбы то Отто Гавзеръ. Пôзнѣйше показало ся, що то бувъ не хто иншій лишь Падлевскій, а тотож

Зять знавъ се добре, що старый мае грошѣ. Вôнъ пильно перешукавъ въ коморѣ и знайшовъ горнець зъ битыми талярами. Лишивъ єго спокôйно на тôмъ самôмъ мѣсци, бо знавъ, що старый нѣчого зъ тыхъ грошей не выдає, а вôдтакъ ще знаючи, де грошѣ схованû, мôгъ ними користувати ся до волѣ. Єму вже навѣть здавалось, що то єго грошѣ, и длятого докидувавъ до нихъ ще и свои блыскучû золотôвки, котрû заощадивъ. Тому то старый и дивувавъ ся, чого горнець послѣдными часами такъ богато важить.

Зъ свѣтячимъ вôдъ радости лицемъ, пôднѣсъ старый свôй кôшь, и выймивъ зъ соломы горнець. Зять побачивши то, кинувъ ся на него, а селяне ледви що зъ великимъ трудомъ могли єго вôдтрутити на бôкъ. Вôнъ ставъ ганьбити старого послѣдными словами. Але старому було вже байдуже.

— Ты вже мене доволѣ нагризъ ся та наѣвъ ся, — сказавъ Раменъ. — Уступлю ся тобѣ и моѣй дитинѣ, що серця не мае. Теперь хочь нѣхто не пожалує менѣ того кусника хлѣба, що єго буду ѣсти.

— Старый падлюко! злодѣю! То мои грошѣ; они були въ моѣй хатѣ, тому й мои. Той горнець, той кôшь, тû таляры, то все мое!

Вôнъ хотѣвъ ухопити горнець зъ грôшми, але сильнû руки селянъ не допустили до того. Вôнъ клявъ, кидавъ ся та кричавъ:

— Я то знавъ, що годую падлюку. Алежь пождѣть лишень, не утечете вы менѣ!

Раменъ глядѣвъ на него зъ погордою.

— Ганьби, кôлько хочешь, я собѣ нѣчого не роблю зъ того. Грошѣ мои, и я добре зробивъ, що ихъ взявъ таки заразъ зъ собою, бо ты бувъ бы ихъ менѣ укравъ. Чуєшь; я поставлю доказъ, що то мои грошѣ; я знаю, кôлько они важать. А ты знаешь?... Нѣ! Ихъ єсть близько 25 фунтôвъ! Грошѣ зважено, а Раменъ по сѣмъ доказѣ споглядавъ на людей, що при тôмъ були, зъ тріюмфомъ.

Потôмъ почавъ вôнъ укладати свôй скарбъ, и ставивъ єго на купки, окремо золото а окремо срѣбло.

— Ну, пане нотарь, а що, єсть якъ разъ?

— Єсть, — сказавъ нотарь.

— Вôддайте горнець! Вôддайте менѣ мôй горнець! — кричавъ молодый ґазда.

— На, возьми собѣ єго! — сказавъ старый, та усмѣхаючись, подавъ єму порожный горнець.

Зачарованый кôнь.

Ирляндска исторія — Павла Шанъ-Ріґота

Патрикъ О'Меа вдаривъ зъ цѣлои силы кулакомъ по столѣ, що ажь склянки и фляшки пôдскочили та забренѣли.

— Сто дѣдькôвъ зъѣсьте! кажу вамъ, хлопцѣ, — вôдозвавъ ся вôнъ, — коли котрый зъ васъ заставить другого шукати для себе жѣнки! Хочь бы-сте и якъ того не вмѣли, то таки лѣпше самому взяти ся до дѣла.

Всѣ присунули ся до него, бо вже догадували ся, що вôнъ стане имъ розказувати якусь історію, а коли бувало доряка Ирландець стане що розказувати, то всѣ слухають єго зъ якъ найбôльшою увагою.

Та дивный то бувъ собѣ чоловѣчокъ, той рыжій велитъ, предобра душа, хочь не конче мудрый а рубашный та забобонный, якъ рѣдко хто, отъ якъ правдивый потомокъ давныхъ Ирляндцѣвъ. Коли побачивъ, що всѣ єго слухають, отворивъ свôй ротъ, такій, кажу вамъ ротъ, що Господь Богъ, видко, на обохъ єго кôнцяхъ ажь уха поставивъ, якъ бы хотѣвъ сказати: Тутъ вже єму конець!

Патрикъ наливъ собѣ спору чарку горѣвки, котра вôдъ разу щесла десь въ єго бездоннôмъ горлѣ. Вôдтакъ пригладивъ собѣ вусъ рукою и ставъ говорити:

— Вы знаєте, — каже — хлопцѣ, що я бувало нѣколи не бѣгаю за якою тамъ спôдничкою та що волѣвъ взяти фляшину за шийку якъ обняти яку дѣвчину. А вже таки и я, якъ то кажуть, добре пошивъ ся....

То було въ Донеґаль. Я и кôлькохъ добрыхъ товаришѣвъ припôзнили ся одного разу, та вертали вже надъ самымъ ранкомъ домôвъ. Тамъ, де скручуєсь дорога, що иде до млына старого О'Бріена, споглянувъ я на млынъ, на то мале зовсѣмъ кругле вôконце,

вôсть особы засвѣдчивъ рѣшучо дръ Людвикъ Шредеръ зъ Буфальо, котрый знавъ Падлєвского и до котрого передъ тымъ ще писавъ Падлєвскій, що побоюєсь, абы єго не выдали въ руки российскихъ властей. „На кождый способъ — закôнчивъ Падлєвскій своє письмо, — „дôстануть лише моєго трупа!“ Зъ разу була гадка, що вôнъ самъ вôдобравъ собѣ житє, теперь же доносять зъ Санъ Антоніо, що єго застрѣливъ якійсь аґентъ россійскій, щобы дôстати призначену нагороду за доставленє бодай трупа Падлєвского.

— **Кровава погоня.** Въ суботу минувшого тыждня вечеромъ, численнѣ выстрѣли по сторонѣ россійской заалярмували пограничну сторожу пруску въ мѣсточку Ґоржеве. Пруск̂ѣ жандармы, удавши ся въ сторону, вôдки походивъ гукъ стрѣлôвъ, побачили, що россійск̂ѣ жандармы стрѣляють до громадки селянъ-еміґрантôвъ, котр̂ѣ вôдъ стороны Дзялошина и Рудникъ хотѣли дôстати ся на Шлескъ. Трохъ селянъ упало трупомъ на мѣсци, десять тяжко покалѣченыхъ а прочихъ поарештовано и вôдставлено до Рудникъ.

— **За давныхъ добрыхъ часôвъ.** Коло Трускавця въ лѣсѣ „на Липникахъ“ була колись копальня олова, котра однакожь вже вôдъ 1815 р. стояла пôдъ водою. Теперь воду спущено и розпочато наново добувати руду оловяну та ґальманову. Ся копальня належала колись до Нѣмцѣвъ и дотычн̂ѣ акты були въ Берлинѣ. Зъ тыхъ актôвъ показує ся, що Нѣмцѣ хотѣли въ 1815 р. вôдступити копальню австрійскому правительству, але оно ось якъ на то вôдповѣло: „Мы скôнчили войну щасливо и не потребуємо вже олова“.

— **Сынъ обезъязычивъ батька.** Въ селѣ Конюхахъ, коло Поморянъ, посваривъ ся сими днями батько зъ сыномъ и, въ сварцѣ, выставивъ сынови языкъ. Въ тôй хвили вхопивъ сынъ батька за языкъ и, ножикомъ, якій мавъ якъ разъ тогды въ руцѣ, вôдтявъ єму языкъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Тайны торговлѣ кôньми.

Може при нѣякôмъ купнѣ худобины не можна такъ леко ошукати ся, якъ при купнѣ коней. Торговельники коней уживають при продажи коней тôлько всѣлякихъ способôвъ, що треба бы таки добре учити ся, щобы на всѣхъ тыхъ способахъ знати ся и щобы ихъ розпôзнати. Оденъ торговельникъ коней, що бôльше якъ сѣмдесять лѣтъ торгувавъ кôньми, написавъ теперь спору книгу о тôмъ, якихъ то всѣлякихъ способôвъ уживають торговельники коней при продажи. Не станемо тутъ наводити зъ тои книжки тыхъ способôвъ, якихъ уживають н. пр. конокрады, що фарбують конѣ; роблять имъ на зубахъ штучн̂ѣ знаки, абы по нихъ можна думати, що конѣ молод̂ѣ; выпалюють штучн̂ѣ пятна, щобы хтось думавъ, що то они зъ якоись славнои стаднины, або наконець запыхають коневи пôдъ хвôстъ трохи перцю, котрый єго палить, щобы люде думали, що то кôнь нѣбы такій здоровый, та веселый, що ажь брыкає — а згадаємо лишь дещо про т̂ѣ способы, противъ котрыхъ и законъ нѣчого не порадить, а котр̂ѣ обчислен̂ѣ лишь на то, щобы лихого коня комусь чимъ скорше упхати.

Торговельники коней уважають передовсѣмъ на чистоту у коней; чешуть ихъ, чистять по кôлька разôвъ на день; розчѣсують хвôстъ и гриву та заплѣтають въ косы, щобы кôнь красше выглядавъ. Особливо доглядають копытъ, залѣплюють ихъ, коли они попукан̂ѣ, а вôдтакъ чорнять и выгладжують щôткою, щобы не було слѣду, що они позалѣплюван̂ѣ. Коли показують коня на дворѣ, то старають ся уставити єго на такôмъ мѣсци, щобы вôнъ передными ногами стоявъ высше. Кôнь выдає ся тогды довшій и въ хребтѣ та крижахъ простѣйшій, выглядає нѣбы круглѣйшій и повнѣйшій, и богато хибъ у него на ногахъ не такъ легко тогды пôзнати.

Болото и дощь торговельникамъ коней дуже на руку, а чимъ бôльше нечиста торговиця кôньска, тымъ догôднѣйше для нихъ, бо тогды не легко пôзнати, чи коневи чого не бракує. Для торговельникôвъ коней такожь дуже догôдно, коли близько торговицѣ єсть якійсь бѣлый муръ; они ведуть тогды коня попôдъ муръ а вôнъ выдає ся нѣбы красшій. Велик̂ѣ торговельники мають навѣть недалеко стайнѣ, де стоять конѣ, окреме мѣсце обведене бодай зъ одной стороны муромъ, а земля на тôмъ мѣсци мусить бути завсѣгды мягка.

Хитрый торговельникъ коней, чи то на ярмарку, чи де инде, пôдводить коня купуючому завсѣгды такъ, щобы вôнъ на него лишь зъ заду дививъ ся, бо тогды кôнь найлѣпше представляє ся; бє коня зъ таке мѣсце, въ котрôмъ єго найбôльше дразнить, або тисне попôдъ нирки, и умѣє такъ зручно на нѣмъ ѣздити, що представить купцеви коня якъ найлѣпше, замылить єму — якъ то кажуть — очи. Колижь такій торговельникъ продає пару або й бôльше коней, то зводить ихъ все такъ, щобы побôчь лѣпшого коня стоявъ и гôршій, бо тогды краса лѣпшого покрыває хибы гôршого. Зъ вôдси то походить, що дуже часто купить ся пару коней, зъ котрыхъ оденъ єсть незгôршій, але другій зовсѣмъ до нѣчого.

При годованю коней допускають ся торговельники дуже часто навѣть великого надужитя. Найневиннѣйшій ще спосôбъ єсть той, що они посыпують коневи пашу и обрôкъ солею, черезъ що кôнь объѣдає ся. Богато торговельникôвъ уживає антімону, а декотр̂ѣ навѣть арщенику, вôдъ котрого конѣ, коли давати по трошки сеи отруѣ такъ, абы они не потроили ся, тыють. Розумѣє ся, що скоро хтось такого штучно выгодованого коня купить, то вôнъ до кôлькохъ днѣвъ такъ схудне, що зробить ся зъ него лишь шкапа, бо не дôстає вже отруѣ.

Т̂ѣ торговельники, що держать по кôлька и кôльканацять коней въ стайни на продажь, уважають насампередъ на то, щобы стѣны стайнѣ були бѣл̂ѣ и ясн̂ѣ, бо конѣ лѣпше вôдъ нихъ вôдбивають, а особливо мусить стайня бути ясна, такъ, щобы купця, коли вôйде до нен, ажь за очи ловило, бо тогды вôнъ не легко буде мôгъ розглянути ся по коняхъ. Щобы показати купцеви, як̂ѣ конѣ жвав̂ѣ та весел̂ѣ и здоров̂ѣ, то дають имъ лишь по трошки ѣсти але часто, а конюхъ, за кождый разъ, коли дає конямъ ѣсти, то або пукає въ скриню, зъ котрои набирає оброку, або дзвонить ланцухомъ, чи ключами. Конѣ призвычаять ся до того, а коли купець зайде до стайнѣ, а конюхъ нѣбы то нехотячи дасть знакъ, то всѣ конѣ повеселѣють, попôднимають головы, насторчать уха, бо думають, що дôстануть оброку, а купцеви здає ся тогды, що вôнъ має передъ собою, Богъ знає, як̂ѣ добр̂ѣ та красн̂ѣ конѣ.

Головною однакожь рѣчею у торговельника коней, чи то на ярмарку, чи въ стайни єсть, щобы богато говоривъ, прихвалювавъ та заговорювавъ купця, словомъ, щобы єму — якъ то кажуть — ротъ не замыкавъ ся.

— Спосôбъ на вôдмороженѣ части тѣла. Купує ся въ аптицѣ 20 ґрамôвъ кольодіону, 5 ґрамôвъ тінктуры йодовои. мѣшає ся разомъ и додає ся до того 2 каплѣ олѣйку ріцінусового и тою мѣшаниною мастить ся пензлѣкомъ вôдмороженѣ части тѣла. При тôмъ треба однакожь на то уважати, щобы вôдмороженѣ части тѣла держати доти, доки не загоять ся, въ рôвномѣрнôмъ теплѣ.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ

13 лютого	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·10 11 95	10 —10·70	9·75 10·65	10·50 11·20
Жито	10·—10·35	9·80 10 20	9·50 10 25	10.—10 50
Ячмѣнь	6 75—8 —	6·60—7 75	6·75—8·—	7·50 — 8·10
Овесъ	7 25—7·70	7·——7 25	6 81 7 25	7·30 — 7 85
Горохъ	6 50 13·—	6·25 13·—	6·— 12 50	7·— 13 —
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—13 50	13·—13.50	13·—13·25	13 25 13·75
Хмель	50·—65 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	45·—75 —	40 —73 —	42·—72 —	50·—76 -
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	21·—21·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кільо безъ мѣшка. Оковита готова за 10.000 літр на мѣсци въ Львовѣ вôдъ 21·— до 21·50 зр Хмѣль вôдъ 50·— до 65 — за 56 кільо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 13 лютого. Палата пословъ приняла внесенє комісіѣ, щобы ще на сѣй сесіи пôдвысшити платню діюрвістôвъ и службы помôчничои.

Бѣлградъ 13 лютого. Президентъ скупштины, Катичь, подавъ ся до дімісіѣ. Катичь, а зъ нимъ и около 40 пословъ, выступило зъ клюбу радикального. Въ кругахъ правительственныхъ говорять о реконструкціи кабінету.

Лісбона 13 лютого. Передъ консулятомъ испаньскимъ выбухла пôдложена бомба и наробила богато шкоды, але не убила нѣкого.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

на котре я до сеѣ поры нѣколи й не поглянувъ. Ну, та вгадайте, що я побачивъ того дня въ тôмъ вôконци?

Красненькій вышиваный чипчикъ, а пôдъ чипчикомъ повно чорненькихъ кучерикôвъ, що такъ лишь розскакували ся вôдъ вѣтру, та оченята. Охъ т̂ѣ оченята! Задертый носикъ и губоньки, але бо то й губоньки! Кажу вамъ, я лишь вытрѣщивъ очи и ставъ якъ остовпѣлый.

А то у вôкнѣ стояла Касуня Брієнôвна, мелникова донька, що саме день передъ тымъ прийшла була зъ Бельфасту, де два роки служила за покоѣвку.

Коли ще була малою, замащеною дѣвчинкою, то мы обоє неразъ выбирали гнѣзда въ лѣсѣ, а теперь я бы єѣ бувъ и не спôзнавъ.

Каська вже давно вôдступилась була вôдъ вôкна а я все ще стою якъ закаменѣлый, ажь тутъ мене хтось рукою по плечи. Я оглянувъ ся та побачивъ Михася Фляннеґана, парубѣку, що то бувало кого лишь уздрить, то заразъ каже собѣ платити горѣвки, або зичитъ у него хочь пôвъ сороковця.

— А се що, старый Петре—каже вôнъ— чи не рахуєшь ты може вôкна въ старôмъ млынѣ?

Я щось сказавъ, вже самъ не знаю, що, а Михась, хитра голова, смѣєсь менѣ въ очи.

— Я бы — каже — заложивъ ся, що ты Касю побачивъ. Гарна дѣвчина, що, може не правда? Тажь и ты собѣ не абы якій. Коли тобѣ дѣвчина голову завернула, то най тобѣ єѣ назадъ вôдверне.

Сватай! лишь не надумуй ся довго. Каська лише що вôдъ вчера дома а вже крутять ся коло неѣ и Федь и Давидъ и Тымко...

Добре то кажуть: „Що на серци, то й на языцѣ“. Не було що дѣяти, и я тому поганцеви Михасеви зô всѣмъ звѣривъ ся.

— Та коли бо, видишь, — сказавъ я зôтхнувши, — не здобуду ся мабуть на стôлько вôдваги сказати Каси, що у мене въ серци.

— Ну, то здай ся на мене.

— На тебе?

— Тажь кажу, на мене! Я то знаю, якъ собѣ зъ дѣвчатами заходити. Не жури ся, я такъ поведу дѣло, що ажь подивуєшь ся; хиба бы самъ чортъ вмѣшавъ ся, щобы я дѣвчины не пôдмовивъ. Але ты мусишь менѣ помагати.

— Ну, та то вже знаки!

— Отже добре. Але насампередъ — ты чей знаешь ту пословицю, що маленкими дарунками пôддержуєсь дружбу — они выкликують та й, розумѣєсь, пôддержують любовь. Дай же менѣ, кôлько треба, абы я купивъ тоту червону хустку, що высить у вôкнѣ въ крамѣ Суры Бобталихи. Дамъ єѣ Каси и скажу, що то вôдъ тебе.

(Конець буде.)

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.